

Warszawa, dnia 27 stycznia 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 791/21

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSR (del.) Tomasz Morycz

protokolant: p. o. protokolanta sądowego Weronika Zych

4 przy udziale prokuratora Gabriela Żuławskiego

po rozpoznaniu dnia 27 stycznia 2022 r.

5 sprawy P. K. syn W. i A. z domu K., ur. (...) w W.

6 oskarżonego o przestępstwa z art. 226 § 1 kk

7 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego i oskarżonego

8 od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

9 z dnia 12 marca 2021 r. sygn. akt IV K 1150/17

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. J. kwotę 723,24 (siedemset dwadzieścia trzy 24/100) złote, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu w instancji odwoławczej;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty w postępowaniu odwoławczym i obciąża go pozostałymi wydatkami tego postępowania.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 791/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 12 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt IV K 1150/17.</p>	
<p>1.2 Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>0.11.3. Granice zaskarżenia</p>	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi			

przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
		P. K.	Sytuacja majątkowa oskarżonego Uprzednia karalność	Informacja e - (...) k.470 Karta karna - k.471 - 474
0.1 2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów		
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
Sytuacja majątkowa oskarżonego Uprzednia karalność	Informacja e - (...) Karta karna	Załączone dokumenty urzędowe zostały sporządzone w przepisanej formie przez organy do tego uprawnione, stanowią dowód tego, co zostało w nich

		urzędowo poświadczone. Strony nie kwestionowały autentyczności tych dokumentów, które nie budziły też wątpliwości Sądu.
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:</p> <p>1. art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodu z wyjaśnień pokrzywdzonych K. L. i D. K. i uznanie ich za w pełni wiarygodne, podczas gdy obaj w swoich zeznaniach zeznają w sposób rozbieżny co do czasu i okoliczności w jakich miało dojść do popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu, a rozbieżności te są na tyle istotne, że nie pozwalają na dokonanie na ich podstawie ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie;</p> <p>2. art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę z dowodu z zeznań świadka T. G., który w swoich</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>zecznościach nie potwierdził wersji pokrzywdzonych i uznanie ich za niewiarygodne, podczas gdy świadek ten uczestniczył bezpośrednio w zdarzeniu, jak również jest to świadek niezwiązany z żadną ze stron i nie ma interesu by składać zeznania korzystne dla którejkolwiek ze stron;</p> <p>3. art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodu z wyjaśnień oskarżonego i uznaniu ich za niewiarygodne, podczas gdy jej wyjaśnienia są konsekwentne, spójne i logiczne, jak również zbieżne ze znaczną częścią materiału dowodowego takim jak zeznania świadka T. G. oraz częściowo D. B.;</p> <p>a w konsekwencji powyższych uchybień zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego powinien płynąć wniosek odwrotny</p> <p>Ponadto apelację wniósł oskarżony, zaskarżonemu wyrokowi zarzucając błędy w ustaleniach faktycznych, dowolną interpretację dowodów i faktów mających wpływ na treść orzeczenia. Jego zdaniem doszło do naruszenia art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk. Wymierzono też rażąca karę.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Ilość, rodzaj i wzajemnie powiązanie zarzutów postawionych zarówno przez obrońcę oskarżonego, jak i jego samego przemawiały za ich zbiorczym omówieniem. Tym bardziej, że wszystkie były bezzasadne.</p>		

Na wstępie wskazać należy, że nie ulega wątpliwości, że by ocena dowodów przeprowadzona przez organ postępowania dokonana została zgodnie z regułami art. 7 kpk konieczne jest: 1) oparcie jej na wszystkich przeprowadzonych dowodach, mając na względzie, że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii; 2) uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania; 3) uwzględnienie wskazań wiedzy; 4) uwzględnienie doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniem rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III KK 78/21, „prezentowanie własnej - możliwej w realiach konkretnej sprawy - oceny dowodów, bez wykazania błędności tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie upoważnia jeszcze sądu odwoławczego do zajęcia w tej materii stanowiska odmiennego. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie prowadzi samodzielnie postępowania dowodowego co do istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie przed sądem pierwszej instancji i stanowisko tego sądu może zakwestionować jedynie wówczas, gdy wykáže, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo”.

Sąd Okręgowy podziela również pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 173/19. Wskazano w nim, że „na uzasadnienie błędu ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy”.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że Sąd meriti dokonał prawidłowej, zgodnej z regułami art. 7 kpk, oceny zgromadzonego materiału dowodowego i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, słusznie stwierdzając winę oskarżonego. W szczególności zasadnie obdarzył wiarygodnością zeznania pokrzywdzonych, które były nie tylko spójne, logiczne i konsekwentne, ale też spontaniczne, dokładne i wyważone. Pokrzywdzeni mieli doskonałą okazję, żeby przypisać oskarżonemu także inne zachowania czy słowa, które nie miały miejsca. Przedstawili jednak tylko to, co faktycznie zaistniało, zachowując obiektywizm i nie zniekształcając tego w żaden sposób. Zarówno Sąd Rejonowy, jak i dzielący jego zapatrywania Sąd Okręgowy nie dopatrzili się żadnych sprzeczności w ich relacjach, które rzutowałyby na ich ocenę. Zastrzeżenia oskarżonego do jakości chleba i możliwości skorzystania z telefonu faktycznie zaistniały, mając swój dalszy ciąg w rozmowach przeprowadzonych z pokrzywdzonymi, które także nie budziły żadnych wątpliwości. Ponadto godziny tych zdarzeń były podawane orientacyjnie i nie miały takiego znaczenia jak usiłował to przedstawić obrońca oskarżonego. Tym bardziej, że relacje pokrzywdzonych dotyczące znieważenia ich przez oskarżonego były kategoryczne i nie budziły żadnych wątpliwości. W szczególności nie mieli oni żadnych wątpliwości, że to oskarżony był osobą, która wypowiadała znieważające ich słowa, które przytoczyli. Mimo zajmowania celi przez dwóch innych osadzonych tylko oskarżony

postępował wobec nich w taki sposób. Co istotne, pokrzywdzeni nie działali pochopnie, składając zeznania obciążające oskarżonego i inicjujące postępowanie karne. Wpływ miało na to zachowanie oskarżonego, który wielokrotnie i różnymi słowami dokonał ich znieważenia, nie mając ku temu żadnego powodu, a kierując się zwykłą i nieuzasadnioną niechęcią i złośliwością. Pokrzywdzeni upominali go, chcąc pierwotnie poprzestać na karze dyscyplinarnej, jednak bezskutecznie.

Zresztą nie była to pierwsza tego typu sytuacja, albowiem oskarżony wielokrotnie i regularnie dopuszczał się szeregu nieprawidłowości, za co wymierzano mu kary dyscyplinarne. Oskarżony był przy tym całkowicie bezkrytyczny. Można wręcz uznać, że zamiast skupiać się na odbyciu wymierzonej mu kary, zajmował się głównie formułowaniem różnego rodzaju bezzasadnych zastrzeżeń i roszczeń. Powyższe wprost wynika nie tylko z zeznań pokrzywdzonych, ale również obszernej dokumentacji osadzeniowej. Wskazano w niej, że zarówno przed tym zdarzeniem, jak i po nim oskarżony podnosił głos i mocno gestykulował, był arogancki i nerwowy, groził pisaniem skarg na wychowawcę i całą administrację, zachowywał się roszczeniowo, lekceważąco i wyniośle, jak również stwarzał sytuacje konfliktowe ze współwięźniami, ubliżając, prowokując do rękoczynów i podburzając do sprzeciwiania się zasadom obowiązującym w jednostce. Zdaniem Sądu Okręgowego tak w złożonych wyjaśnieniach, jak i w apelacji oskarżony próbował za wszelką cenę zdezawuować pokrzywdzonych, skupiając się na nie mających znaczenia szczegółach, a nie na

kluczowych faktach. Wbrew jego twierdzeniom, to nie Sąd meriti, ale on sam dokonał całkowicie dowolnej, skrajnie subiektywnej, oceny zgromadzonego materiału dowodowego, przyjmując niezgodną z rzeczywistością linię obrony i zmierzając jedynie do uzyskania korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia.

Co równie ważne, twierdzenia pokrzywdzonych znajdowały potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym, w tym podnoszonym przez oskarżonego jako korzystny dla jego osoby. Jak zeznał świadek T. G., który zajmował celę z oskarżonym, „Pracownikom AŚ zwrócił oskarżony uwagę raz. Grzecznie zwrócił uwagę, że jaki jest powód tego, że my dostajemy taki chleb, a inni świeższy. Coś w tej formie. Nie wiem jaka była odpowiedź funkcjonariusza bo tego nie słyszałem. Rozmowa ta odbyła się przy drzwiach celi. To była kulturalna rozmowa. Ta rozmowa nie była kontynuowana” (k.223). Z powyższego jednoznacznie wynikało, że do takiej rozmowy doszło przy drzwiach, a więc tam, gdzie według pokrzywdzonych znajdował się oskarżony, dopuszczając się przestępstwa znieważenia. Ponadto jedyną osobą, która z nimi rozmawiała był oskarżony. Z tym, że wbrew twierdzeniom świadka, oskarżony nie mówił w sposób grzeczny i kulturalny. Wręcz przeciwnie, znieważał pokrzywdzonych. Jak bowiem zeznał świadek D. B., również zajmujący wówczas celę z oskarżonym, „Oskarżony wrócił po rozmowie z wychowawcą, był wkurzony. Wywiązała się jakaś kłótnia pomiędzy oskarżonym

a wychowawcą, panem K.” i „Wychowawca przyszedł do celi do nas po tej rozmowie. Pan K.. Że sobie nie pozwoli na takie zachowanie, coś takiego mówił” (k.382). Z powyższego ewidentnie wynikało negatywne nastawienie oskarżonego do pokrzywdzonych. Ponadto był on tego dnia zdenerwowany, nie panując nad swoim zachowaniem. Wprawdzie w/w świadkowie nie potwierdzili, że oskarżony znieważał pokrzywdzonych, jednak raz, że podawali ogólniki, a dwa, że w ocenie Sądu Okręgowego nie chcieli składać zeznań obciążających współosadzonego. Nawet jeśli nie przebywali już w tej jednostce, to nie chcieli być uznani za donosicieli.

Tymczasem oczywistym jest, że pokrzywdzeni nie zareagowaliby bez powodu. Takim powodem było zachowanie oskarżonego, który wielokrotnie i różnymi słowami ich znieważał, nie reagując na upomnienia i czując się całkowicie bezkarnie. Co istotne, świadkowie T. G. i D. B. nie odnotowali, żeby pokrzywdzeni dopuścili się wówczas jakichś nieprawidłowości. Za takie nie można uznać przekazania chleba, który z uwagi na znajdującą się na nim datę był zdatny do spożycia, nie odpowiadając jedynie oskarżonemu. W tym miejscu wskazać należy, że to nie chleb, ale zachowanie oskarżonego było przedmiotem niniejszego postępowania. Skupianie na tym jego uwagi jest tym bardziej bezzasadne, że jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego odmawiał spożywania posiłków, twierdząc między innymi, że ten w innych celach jest świeższy, co mogło się przecież zdarzyć, a co nie świadczy o celowym działaniu na jego niekorzyść. W związku z powyższym Sąd

meriti zasadnie zakwestionował wyjaśnienia oskarżonego, które pozostawały w sprzeczności z uznaną za wiarygodną przeważającą częścią zgromadzonego materiału dowodowego, w tym w szczególności zeznaniami pokrzywdzonych. Wbrew twierdzeniom oskarżonego nie mieli żadnego powodu, żeby go pomawiać.

Ponadto wbrew twierdzeniom oskarżonego w niniejszej sprawie nie zaistniały nie dające się usunąć wątpliwości, które w dodatku należałoby rozstrzygnąć na jego korzyść. Jak bowiem słusznie wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 12 lipca 2021 r. w sprawie o sygn. akt IV KK 726/19, w którym wskazano, że „dla zasadności zarzutu obrazy art. 5 § 2 KPK nie wystarczy zaprezentowanie przez skarżącego własnych wątpliwości, co do stanu dowodów. O naruszeniu tego przepisu można mówić wówczas, gdy sąd ustalając, że zachodzą niedające się usunąć wątpliwości, nie rozstrzygnie ich na korzyść oskarżonego, co w tej sprawie nie miało miejsca. (...) Jednocześnie należy pamiętać, że naruszenie zasady in dubio pro reo możliwe jest jedynie wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z art. 7 KPK ocenił zgromadzone dowody, a pomimo tego z dowodów uznanych za wiarygodne nadal wynikają co najmniej dwie wersje faktyczne i organ procesowy rozstrzyga niedające się usunąć wątpliwości niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 KPK”. Nawiązując do powyższego, skoro oskarżony kwestionował przeprowadzone przez Sąd meriti

postępowanie dowodowe i ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, to zarzut w tym przedmiocie pozostaje w sprzeczności z innymi. Ponadto same sprzeczności w zgromadzonym materiale dowodowym, w tym przypadku pomiędzy wyjaśnieniami oskarżonego a zeznaniami pokrzywdzonych, nie uzasadniają zastosowania tej zasady.

Odnosząc się natomiast do rażącej niewspółmierności kary, to sprowadza się ona do znacznej dysproporcji pomiędzy wymierzoną karą, środkiem karnym lub nawiązką a taką represją, która powinna być wymierzona, aby w odczuciu społecznym uznana została za sprawiedliwą. Nie każda więc nietrafność wymiaru środka represji karnej uzasadnia zmianę orzeczenia. Zarzut rażącej niewspółmierności jest zasadny wtedy, gdy kara, środek karny lub nawiązka wprawdzie mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności dotyczących sądowego ich wymiaru (art. 53–56 kk). Zarzut ten może dotyczyć wyboru rodzaju kary, środka karnego, nawiązki lub innego środka albo ich wysokości, czy też niezastosowania np. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 29 stycznia 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 143/20, „rażąca niewspółmierność, zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a

karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary”.

Sąd Okręgowy podziela również pogląd Sądu Apelacyjnego w Poznaniu zawarty w wyroku z dnia 3 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 211/20. Wskazano w nim, że „zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Niewspółmierność więc zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należyte stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary. Trzeba pamiętać, że zgodnie z art. 438 pkt 4 kpk ta niewspółmierność kary musi być „rażąca”. Chodzi tu więc przy wykazaniu tego zarzutu nie o każdą różnicę co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować”.

Tym samym dopiero wykazanie rażącej niewspółmierności kary, a więc istnienia wyraźnej dysproporcji między karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary,

uzasadnia korektę zaskarżonego wyroku przez sąd odwoławczy. Tymczasem czyn przypisany oskarżonemu jest zagrożony karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. Sąd Rejonowy wymierzył mu za każdy z czynów karę 4 miesiące ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie i karę łączną 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie. Powyższych kar w żaden sposób nie można uznać za niewspółmierne. Tak co do rodzaju, jak i co do wysokości.

Po pierwsze, oskarżony wielokrotnie i różnymi słowami znieważał pokrzywdzonych, nie mając ku temu żadnego powodu. Po drugie, pokrzywdzeni upominali go, jednak nie reagował, mając świadomość grożących mu konsekwencji, w tym karnych. Po trzecie, jego zachowanie zarówno przed tym zdarzeniem, jak i po nim było nieodpowiednie, świadcząc o lekceważącym stosunku oskarżonego do miejsca, w którym przebywa, zatrudnionych tam osób i celów izolacji, wynikającej przecież w innego popełnionego przez niego przestępstwa. Po czwarte, oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną, nie wyciągając żadnych wniosków z kolejnych skazań. Z tych względów Sąd Okręgowy podziela pogląd, że orzeczona kara ograniczenia wolności w tej formie będzie stanowiła dla niego odpowiednią dolegliwość i refleksję, ucząc szacunku do ludzi i ich pracy. Zarazem brak jakichkolwiek podstaw do przyjęcia,

żeby oskarżony nie mógł jej wykonać.		
Wniosek		
Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu. Z kolei oskarżony wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania lub o uniewinnienie.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
Wobec bezzasadności zarzutów z przyczyn omówionych powyżej związane z nimi wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		

1.3 1	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwiężle o powodach zmiany.		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		

4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
P. K.	II i III	Na podstawie § 4 ust 1 i 3 i § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. J. kwotę 723,24 złote, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną

	oskarżonemu z urzędu w instancji odwoławczej. Biorąc pod uwagę, że obrońca reprezentował oskarżonego w postępowaniu apelacyjnym, jego wnioski w tym zakresie zasługiwały na uwzględnienie.
	Na podstawie art. 627 kpk zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 złotych tytułem opłaty w postępowaniu odwoławczym i obciążył go pozostałymi wydatkami tego postępowania, przyznając że powinien pokryć należności wywołane wniesioną apelacją i uznając, że pozwala na to jego sytuacja materialna.
7. PODPIS	

0.11.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina i kara		
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

0.11.3 Granice zaskarżenia		
Wpisać kolejny numer załącznika 2		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina i kara	
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana